

Nog nooit viel iemand zo sensationeel flauw

'Onze Wederzijdse Vriend' is een kostuumdrama vol kostuumwissels: alle acteurs spelen meerdere rollen. Stef Aerts (rechts) durft al eens uit een van die rollen te vallen.

Clara Cleymans speelt Dickens in openlucht

Charles Dickens kent iedereen, maar lang niet iedereen heeft hem gelezen. *Our Mutual Friend*, zijn laatste roman, had zelfs helemaal geen lezers gehad als Dickens het manuscript niet eigenhandig uit een brandende treinlocomotief was gaan redden. Het moet zijn dat hij toen al kon voelen dat Compagnie Marius er anderhalve eeuw later iets groots mee zou doen aan de Antwerpse Schelde.

MAGALI DEGRANDE

zowel de lagere als de hogere klassen kruisen elkaar noodlotig wanneer een rivierjutter een lijk uit het water haalt. Wie de man is, doet al snel minder ter zake dan de erfenis die mogelijk te rapen valt. Zeker Bella Wilfer (gespeeld door Evellen Bosmans), die met het lijk zou trouwen, ziet de ponden al snel voor haar ogen dansen.

Volks vermaak

Lizzie, de noodlottige rivierjuttersdochter (gespeeld door Clara Cleymans) kan lezen noch schrijven, maar wordt door de

T

'Onze Wederzijdse Vriend' speelt nog tot en met 6 augustus op de Zomer van Antwerpen. Daarna op tournee in Nederland en Frankrijk. www.zvabe.be

★★★★★

vondst van het lijk al snel tot beslissingen gedreven die haar leven voorgoed in een stroomversnelling brengen.

Vlaanderens populairste roodharige actrice weet haar mannetje te staan in deze klepper. Letterlijk zelfs, want naast Lizzie speelt ze onder andere ook taxidiermist Venus (met grote rosse snor) en de politiecommissaris die op de zaak wordt gezet.

Onze voorkeur ging vooral uit naar die laatste vertolking. Als

Cleymans in een kroeg gaat zitten om een zaak te bespreken en daarbij elk 'lijk' vervangt door het woord 'kalk' is dat pure slapstick. Volks vermaak in plaats van negentiende-eeuws drama.

De voorstelling duurt ruim vijf uur maar lijkt soms nog niet helemaal af

Jammer dat er niet meer van die humor inzigt. Hendrika Boffin (een wel heel erg op het lijk geschreven rol voor Frank Dierens) is zo'n extravaganse personage dat je al stilletjes zit te gniffelen als ze nog maar opkomt, maar wie houdt van tekstuele humor, zoals die heel even aangeraakt wordt in de cafésceïne met commissaris Cleymans, blijft

toch een beetje op zijn honger zitten.

Niet dat je die vijf uur lang onbewogen en bloedsierus op de publiektribune blijft zitten. Zeker naar het einde toe, als de touwen iets minder strak gespannen staan, kan er al eens uit de rol worden gestapt of gevoelkt worden omdat een knopje het tijdens een van de snelle kostuumwissels heeft bevestigd.

De acteurs dragen snorren, haarstukjes en zelfs valse neuzen, maar ze tonen ook hun gezicht zonder masker. Zeker Stef Aerts (die te veel rollen speelt om hier allemaal op te noemen) blijkt daar goed in te zijn. Je krijgt bijna medelijden met hem als hij een stap naar voren doet en bekend dat het toch maar eenzaam is, om altijd iemand an-

ders te moeten spelen. Toch hadden ze ook dit nog wat verder mogen doordrijven. Iemand die uit zijn rol valt, is niet erg, integendeel, maar probeer dan wel te interageren met het publiek en de toeschouwers niet het gevoel te geven dat de voorstelling nog niet helemaal af is.

Passioneel

Voor de romantische zielen is er dan weer geen enkele kanteekening: u moet gewoon gaan kijken. Twee keer als het moet. U zult deze zomer niemand passioneeler iemand het hof horen maken dan Frank Dierens en Stef Aerts. En u zult al zeker niemand zo sensationeel zien flauwvallen als Clara Cleymans.